

Bayer Zsolt: Háború és béke (2. rész)

2022 március 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az érdekszféra újbóli er?szakos kijelölése zajlik

Akkor folytassuk ott, ahol abbahagytuk. Victoria Nulandnál. Hogy kicsoda ez a rettenetes n?személy? Minden bizonnyal sokan már elfelejtették. Úgyhogy elevenítsük fel emlékeinket!

Nevezett perszóna már George W. Bush idején az amerikai külügyet (és deep state-et) boldogította, 2005 és 2008 között az Egyesült Államok NATO-nagykövete volt. Igazi kétkulacsos (vagyis CIA-gyanús) káder, aki maga elkötelezett demokrata párti, de férje, a (neo-)konzervatív Robert Kagan révén igen jóban van a republikánusokkal is.

Az ilyen, mindenkivel jóban lév?, se hús, se hal alakokat itthonról is jól ismerjük.

Mindezek után talán nem csoda, hogy Nuland karrierje igazából Obama alatt indul be, el?bb külügyi szóviv?, majd európai és eurázsiai ügyekért felel?s államtitkár lesz. A 2013–14-ben kibontakozó és eszkalálódó ukrán „forradalom” és ukrán–orosz válság alatt Nuland a lehet? legocsmányabb módon avatkozott be a térség országainak belügyeibe, leginkább Ukrajna és Magyarország esetében. Az amerikai „deep state” (és a Demokrata Párt) már akkor is kormányváltást akart kicsikarni Magyarországon, és ennek érdekében vetették be Nulandot, aki minden létez? fórumon hazánkat támadta és kritizálta, az összes, unásig ismert hazugsággal, rágalommal, fake news-zal.

Ám az igazi skandalum az volt, amikor a WikiLeaks-botrány során olyan hangfelvételek kerültek el?, amelyeken Nuland elmondja: az Egyesült Államok ötmilliárd dollárt fordított az ukrán „forradalomra” – vagyis a majdani puccs megszervezésére és kivitelezésére. Az is kiderült, hogy Nuland minden lehetséges eszközzel és nyomásgyakorlással azt akarta kikényszeríteni, hogy az Európai Unió, szoros szövetségben Amerikával, vezessen be súlyos szankciókat Oroszország ellen.

A WikiLeaks kiszivárogtatott egy hangfelvételt, amelyen Nuland Geoffrey Pyattel, az USA kijevi nagykövetével beszél, és e beszélgetés során kárhoztatja és szidja a szerinte túl puha brüsszeli magatartást, és így fakad ki: „B…ssza meg az EU!” „B…ssza meg az EU!” Nem is olyan rossz mondat ez, csak hát biztosan nem mindegy, ki és milyen hátter? indulattól f?tve mondja.

Nuland háttere a következ?: az Amerikai Egyesült Államok egy lassan lejáró szavatosságú birodalom. Bogár László helytálló elmélete szerint egy birodalom „szavatossági ideje” nagyjából száz év, s mivel az USA éppen az els? világháború után lett a világ els? számú nagyhatalma és birodalma, éppen lejár a száz éve.

Hogy hol tart ez a lejáró szavatosságú birodalom, mi sem mutatja jobban, mint az afganisztáni kivonulása, amely olyan katasztrofális, undorító, aljas és gyáva módon történt meg, ahogy az csak egy mentálisan és morálisan szétesett birodalom esetében lehetséges. Az USA mentálisan és morálisan szétesett, a polgárháború szélén táncol, a „woke” és a genderideológiák (elmebajok) szorításában haldokolva számolja fel önmaga éthoszát, gyökereit, hagyományait és nem túl hosszú múltját, gazdasági ereje és befolyása hanyatlófélben, politikai befolyása a világban gyengül?ben, katonai ereje (ami a hader? technikai részét illeti) még megvolna, ám a morális hanyatlás már a sereget is elérte, err?l árulkodik többek között az a nyílt levél, melyet a katasztrofális afganisztáni fiaskót követ?en sok-sok aktív és nyugállományú amerikai tábornok intézett a saját kormányához és elnökéhez. A hanyatlást mi sem bizonyítja jobban, mint maga az elnök, a minimum megkérd?jelezhet? választások és választási eredmény után hatalomra kerül? roncs, aki olykor azt sem tudja, kicsoda, egyre gyakrabban nincs fogalma, hogy mir?l beszél, aki nyilvános helyeken elszunyókál, ami persze még mindig jobb, mint amikor nyilvános helyeken hosszan és hangosan szökik bel?le a leveg?. „Mint arról a Daily Mail nemrégiben kell?en pikírt hangnemben beszámolt, bár állítólag az amerikai elnök elkötelezett a kibocsátáscsökkentés ügye mellett, a csúcstalálkozón ehhez képest maga termelt egy kis üvegházhatású gázt, amely elég fülsért? volt ahhoz, hogy még a cornwalli hercegn? is belevörösödjön. Camilla, Cornwall hercegn?je maga idézte fel a kellemetlen esetet, elmondva, az elnökkel a Kelvingrove M?vészeti Galériában tartott fogadáson találkozott, amelyen egyebek mellett Károly herceg és Boris Johnson brit miniszterelnök is tiszteletét tette. Az udvarias csevejt a hercegn? legnagyobb megdöbbenésére Joe Biden hangos szellentése akasztotta meg, amely hosszú volt és hangos, lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni.” Hát, ez maradt...

És az FBI harca azon amerikai szül?k ellen, akik tudni szeretnék, ki és miket „tanít” a gyerekeiknek az iskolában. No és persze maradt a régi stratégia: háborút „csinálni”, valahol jó messze az amerikai partoktól, aztán vinni a fegyvert, utána a „békét”, s persze beszállni az újjáépítésbe. Csak hát mindezt egyre kevesebb er?vel, hittel, meggy?z?déssel. Vagyis egyre aljasabbul, gyávábban, egyre undorítóbban.

Elég nagyot fordult a világ kereke.

1962-ben, a kubai rakétaválság idején az Amerikai Egyesült Államoknak tökéletesen és megkérd?jelezhetetlenül igaza volt. Amikor ugye, az a remek ötlete támadt a Szovjetuniónak, hogy atomrakétákat telepít Kubába, úgy kétszáz kilométernyire az Egyesült Államok partjaitól. Akkor John F. Kennedy elnök meglehet?s határozottsággal közölte Nyikita Szergejevics Hruscsovval, hogy err?l szó sem lehet, s e közlés nyomán a világ körülbelül 15 centire és négy percre sodródott egy atomháború szélét?l.

Nem gy?zöm hangsúlyozni: akkor, 1962 októberében az Egyesült Államoknak tökéletesen és megkérd?jelezhetetlenül igaza volt. Ugyanis a nagyfiúk nem szeretik, ha lágy alhasukba atom- (vagy bármilyen egyéb) fegyvereket telepítenek más nagyfiúk. Ez érthet?, felfogható követelés. Úgy is nevezik: egy és oszthatatlan biztonságra való igény, törekvés, szándék és akarat, melyet mindenkinek (f?leg a nagyfiúknak!) illik tiszteletben tartania.

S csak érdekességképpen jegyezzük meg: e mai magyar politikai törpék és paprikajancsik akkori elvtársai, el?dei, mentorai, felmen?i, tanítómesterei vagy éppen nagypapái teljes mellszélességgel álltak oda a Szovjetunió és Hruscsov mellé, bizonygatva a „népi demokrácia”, továbbá a „proletár internacionalizmus” nagyszer?ségét és fels?bbrend?ségét, s ugyanezen a mából ismert, ellentmondást nem t?r? hangon jelentették ki, hogy ?k állnak a történelem jó oldalán és a haladás mellett.

?k mindig ott állnak. Legalábbis papíron. Meg a hátsó felüket nyaló újságok vezércikkei szerint. Aztán persze mindig kiderül utólag, hogy nem ott állnak, de addigra többnyire már kés?.

És most ugorjunk vissza ide, ebbe a szánalmas jelenbe!

Most az Amerikai Egyesült Államoknak támadt az a remek ötlete, hogy miután már félig körbevette Oroszországot a fegyvereivel és a NATO-val, még kirobbant Ukrajnában egy „forradalmat” (erre, mint Nulandtól tudjuk, ötmilliárd dollárt szánt), Ukrajnát is bevonja az Egyesült Államok érdekszférájába, felállít ott egy CIA vezényelte bábkormányt, és odatelepíti a fegyvereit.

Oroszország pedig jelezte, hogy ezt nem kellene. De nem figyelt rá senki sem. Azt hitték, Oroszország már nem nagyfiú. És attól tartok, itt követték el a nagy hibát. Nem olyan nagy, mint volt Szovjetunió korában, de azért még elég nagy ahhoz, hogy ezt ne t?rje el.

Oroszország és Putyin most kijelöli az orosz érdekszféra határait. Ez a kijelölés pedig rém rondán történik.

Közben pedig mintha Bogár Laci bátyám hangját hallanám: ez nem ostoba, hanem nagyon is átgondolt stratégia, amelynek lényege, hogy az agonizáló amerikai birodalom annak érdekében, hogy minden erejét f? ellenfele, Kína felé irányítsa, másik két ellenfelét, Európát és Oroszországot belevezeti egy évtizedes állóháború mocsarába. A cél, hogy földig rombolják egymást. És sajnos Putyin, most kényszer?en bár, de stratégiai ellenfelének céljait teljesíti be. Óriási anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi kölcsönös pusztítással Európa és Oroszország egymást viszi egyre mélyebbre ezen a lejt?n. A „nem létez?” globális f?destrukt?r pedig elégedetten hátrad?l székében, és kér egy kávét. S mit csinál mindeközben az Európai Unió?

Fogja Amerika kapitány reszketeg kezeit, hallgatja, hogyan szellent, és együtt ugranak le a történelem trambulinjáról a nagy büdös semmibe.

Közben a hazai ellenzék, e mai magyar politikai törpék és paprikajancsik teljes mellszélességgel állnak oda az Egyesült Államok és az EU mellé, bizonygatva a „nyugati liberális demokrácia”, továbbá a „globalizáció” nagyszer?ségét és fels?bbrend?ségét, s ugyanazon, a múltból ismert, ellentmondást nem t?r? hangon jelentik ki, hogy ?k állnak a történelem jó oldalán és a haladás mellett.

?k mindig ott állnak. Legalábbis papíron. Meg a hátsó felüket nyaló újságok vezércikkei szerint. Ráadásul ma már pontosan addig terjed a politika szellemi horizontja, addig tart a távlatos gondolkodás és a vízió: a holnapi

vezércikkig. „Vajon mit ír holnap a Politico meg a Guardian meg a 444?” – ez lett a fontos. És úgy is néz ki a világ, ahogy ebb?l következ?en kinéznie kell.

Európa, a „gyönyör? n?” öregecsked? lett. Önálló hadereje nincs (hányszor könyörgött érte a magyar miniszterelnök?), önálló akarata nincs, szép lassan minden identitását felszámolja, Európa leger?sebb országa, a tökéletesen elhülyül? Németország egyenesen a CIA-t?l importál magának külügyi államtitkárt, hogy államtitkairól els? kézb?l értesülhessen a megroggyant Amerika – remek, komolyan mondom, remek. Persze volt már ilyesmi. Legutóbb egy Adolf Hitler nev?, német állampolgársággal soha nem rendelkez? osztráknak kellett gyorsan odaajándékozni a német állampolgárságot, hogy kancellár lehessen. (Szokták is mondogatni, hallották már? Az osztrákok két legnagyobb teljesítménye a történelmük során, hogy elhitették a világgal: Hitler német volt, Beethoven viszont osztrák...)

Európa egyedül önsorsrontásban jeleskedik.

Olyan, mint a combnyaktörésb?l valahogy, csoda folytán felépült öregasszony, aki hazatérve már másnap felmászik a létrára, hogy lemossa az ablakot. És nem is érti, miért szedik le onnan. Európa, az én Európám, a mi Európánk nincsen többé. Akinek pedig maradt még távlatos gondolkodása, azon töpreng, hogyan meneküljön ki az összeomlás romjai alól.

Eközben pedig – ismétlem – zajlik az érdekszféra újbóli kijelölése. Rondán, kegyetlenül, füstben, robbanások zajában és pusztulás, emberhalál iszonyában. Legf?bb elszenved?i az ukránok. Ember ezt csak iszonyodva nézheti.

Mégis, annyira nagyon nehéz ?ket feltétel nélkül szeretni. Sokat tettek ezért a történelmük során.

(folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló